

Sygn. akt *V Ca 576/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ada Sędrowska
Sędziowie:	SO Joanna Wiśniewska-Sadomska SO Anna Strączyńska (spr.)
Protokolant:	stażysta protokolant sądowy Katarzyna Morawska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko G. N.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla W. w W.

z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt I C 2227/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz G. N. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt. V Ca 576/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 kwietnia 2009 roku strona powodowa (...) (...) SA z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od G. N. kwoty 351,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 lipca 2006 r do dnia zapłaty i kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona powodowa wskazała, że dochodzona kwota stanowi należność za wydanie warunków legalizacji dla przyłącza wodociągowego wraz z dojazdem do nieruchomości przy ul. (...) (...) w W.. Wysokość kwoty wynika z cennika za usługi, a data płatności z wystawionej faktury VAT nr (...) z dnia 20 czerwca 2006 roku.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 30 kwietnia 2009 roku zasądono od pozwanej dochodzoną kwotę wraz z odsetkami i kwotą 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W dniu 28 października 2013 roku wpłynął do Sądu Rejonowego dla W. w W.wniosek pozwanej o prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonalności nakazu.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2014 roku uchylono klauzulę wykonalności nadaną nakazowi i zarządzono doręczenie odpisu nakazu, pozwu i pouczenia o sprzeciwie pozwanej.

W dniu 28 kwietnia 2014 roku pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wskazała, że nigdy nie zamieszkiwała przy ul. (...) (...), choć tam też mieszkają państwo N., co jest tylko przypadkową zbieżnością nazwisk, a jest właścicielką segmentu przy ul. (...) (...) Wszystkie dokumenty wysyłane były pod adres (...), a o sprawie dowiedziała się przypadkowo od sąsiada w październiku 2013 roku.

Pismem z dnia 03 września 2014 roku strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu, wskazując, że omyłkowo wpisano w pozwie adres nieruchomości jako ul. (...) (...), podczas, gdy powinno być ul. (...) K.

Wyrokiem z dnia 23 października 2014 r. Sąd Rejonowy dla W. w W.zasądził od pozwanej kwotę 351,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2014 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanej kwotę 107 zł jako koszty procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. N. jest właścicielką nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) K. W dniu 03 września 2001 roku protokolarnie w obecności pozwanej stwierdzono, że do w/w nieruchomości bez wiedzy i zgody strony powodowej dostarczana jest woda i odprowadzane są ścieki od 03 września 1999 roku. Wówczas naliczono stosowne opłaty za (...)i odbiorca zobowiązał się w trybie pilnym dopełnić formalności związanych z legalizacją przyłącza. W dniu 14 czerwca 2006 roku strona powodowa wystawiła zlecenie do wystawienia faktury nr (...) dla G. N. na adres (...) tytułem wydania warunków legalizacji przyłącza wodociągowego z dojazdem do nieruchomości na kwotę 288 zł netto. Strona powodowa w dniu 20 czerwca 2006 roku wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 351,36 zł, płatną do 04 lipca 2006 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości. Dokumenty dotyczące nieruchomości położonych pod innymi adresami Sąd pominął.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, natomiast oddaleniu podlegało żądanie co do pewnej części odsetek.

Jako podstawę zasądzenia dochodzonej kwoty Sąd wskazał ustawę z dnia 07 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, w szczególności przepisy art. 5 ust. 1 i 2. Pozwana nie kwestionowała, że zawarła ze stroną powodową umowę o świadczenie usług w zakresie obsługi wodno-kanalizacyjnej, bezsporne było też to, że należności, których żądał dostawca wody były regulowane. Pozwana nie kwestionowała, że również dochodzoną kwotę 351,36 zł musi uiścić z tytułu wydania warunków legalizacji dla przyłącza wodociągowego.

Spór w sprawie dotyczył jedynie należności odsetkowych. Strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 05 lipca 2006 roku, jednak pozwana twierdziła, że nie otrzymała faktury, a o jej wystawieniu dowiedziała się dopiero w dniu 15 października 2014 roku, gdy otrzymała pismo procesowe strony powodowej.

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy, wskazując na przepisy art. 455 kc, art. 187 § 1 pkt 2 kpc oraz art. 232 kpc i 6 kc, uznał, że ostateczne stanowisko strony powodowej zostało sprecyzowane w piśmie procesowym z dnia 13 października 2014 roku, doręczonym pozwanej 15 października 2014 roku, co powoduje, że dopiero ta data może być uznana za datę opóźnienia pozwanej i początkową datę naliczania odsetek. Pozwana kwestionowała dokumentację dołączoną

do pozwu, która nie zawierała dowodu doręczenia pozwanej spornej faktury, a ponieważ dokumentacja ta dotyczyła trzech adresów – ul (...), nie wiadomo w ostateczności na jaki adres fakturę wysłano.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa, zaskarżając wyrok w zakresie pkt II co do początkowej daty naliczania odsetek. Sądowi zarzucono:

- błąd w ustaleniach stanu faktycznego, polegający na przyjęciu, że pozwana dowiedziała się o wystawionej fakturze dopiero w dniu 15 października 2014 roku, podczas, gdy podstawa roszczenia została wskazana w pozwie, a dokumenty doręczano na prawidłowy adres pozwanej,

- naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów, co polegało na dowolnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że:

a. pozwana zakwestionowała otrzymanie faktury VAT, podczas, gdy jej pełnomocnik oświadczył, że pozwana tego nie pamięta,

b. powód dopiero w piśmie z 13 października 2014 roku sprecyzował powództwo, podczas, gdy było to uczynione pismem z dnia 31 marca 2009 roku,

c. pozwana nie dysponuje warunkami legalizacji, które były podstawą do wystawienia faktury, ponieważ zostały one wysłane na adres (...), podczas, gdy pozwana nie kwestionowała zasadności należności powoda,

d. roszczenie stało się wymagalne dopiero z dniem 15 października 2014 roku,

e. faktura nie została pozwanej doręczona, podczas, gdy pozwana nie kwestionowała tego faktu.

W związku z powyższymi zarzutami strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez stronę powodową nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia, stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, jako nie budzące wątpliwości i zastrzeżeń, wszechstronne i wyczerpujące, Sąd Okręgowy przejmuje jako podstawę własnego rozstrzygnięcia, nie dostrzegając jednocześnie potrzeby ich uzupełnienia. Z materiału dostarczonego do akt sprawy nie udało się Sądowi I i II instancji ustalić żadnych innych okoliczności, poza tymi, na które wskazał Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku nie dopatrzył się rozważanych z urzędu i skutkujących eliminacją orzeczenia naruszeń prawa proceduralnego, stwierdzając tym samym, iż podważany przez stronę powodową wyrok odpowiada prawu.

Analiza zarzutów zawartych w apelacji wskazuje, że ich argumentacja jest nietrafna.

Strona powodowa podniosła w apelacji w pierwszej kolejności zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego, z czym zgodzić się nie można. Dysponując zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym nie można potwierdzić wersji prezentowanej przez (...) że G. N. prawidłowo doręczono fakturę z dnia 20 czerwca 2006 roku wcześniej, niż stwierdził to Sąd Rejonowy. Rzeczywiście pozwana odebrała odpis pozwu, załączników i nakazu zapłaty 11 kwietnia 2014 roku, jednak wówczas była przekonana, że cała należność dotyczy opłaty za nieruchomości położoną przy ul. (...)(...), tak jak wskazano w pozwie. Tym samym faktycznie dopiero pismo datowane na 13 października 2014 roku rozwiewa wątpliwości, nie tylko pozwanej, ale i sądów obu instancji czego konkretnie i za co domaga się strona powodowa. Nie może być zatem mowy o nieprawidłowych ustaleniach Sadu Rejonowego.

Ponadto nie doszło też do naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów przedłożonych w sprawie. Aby skutecznie powołać się na ten zarzut procesowy należy niezbicie wykazać, że doszło do naruszenia granic swobody orzekania. Przyjmuje się, że granice swobody sędziego przy ocenie materiału dowodowego wyznaczają trzy czynniki: logiczny (obowiązek wyciągnięcia z materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych), ustawowy (powinność rozważenia całego materiału dowodowego) oraz ideologiczny (psychologiczny), przez który rozumie się świadomość prawną sędziego, kulturę prawną oraz system reguł pozaprawnych i ocen społecznych, do których odsyłają normy prawne. Zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykazał przekroczenie swobody sędziowskiej w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Wymaga natomiast podkreślenia, że samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków niż wynikają z oceny dokonanej przez Sąd I instancji nie świadczy jeszcze o przekroczeniu swobodnej oceny dowodów. Skarżąca w żaden sposób nie wykazała, że Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, dokonując swobodnej oceny dowodów na podstawie wskazanych w uzasadnieniu ustaleń.

Wskazać bowiem należy, iż wbrew spoczywającemu na stronie powodowej ciężarowi dowodu, nie udowodniła ona skutecznie wcześniejszego doreczenia dokumentu, z którego wywodzi swoje roszczenie. Zgodnie z art. 6 k.c. udowodnienie okoliczności, na które strona się powołuje nastąpić może na skutek dowodów zaoferowanych przez stronę. Jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy strona powodowa nie poparła swojego żądania dowodami, które skutecznie wykazałyby datę początkową odsetek, inną niż ustalona przez Sąd Rejonowy.

Aby precyzyjnie określić czy dokumenty dotyczą pozwanej, a tym samym czy początkowa data naliczania odsetek jest prawidłowa, należało zapoznać się z całokształtem materiału dowodowego. Dokumenty dołączone do pozwu w powiązaniu z jego treścią nie przekonują o zasadności żądania, ani kwoty głównej, ani odsetek. Dopiero dalszy przebieg postępowania, w tym i zachowanie pozwanej, która co do zasady nie kwestionowała konieczności uiszczenia zapłaty za legalizację przyłącza, a w szczególności pismo powoda precyzujące żądanie z dnia 13 października 2014 roku, pozwalają na poczynienie konkretnych ustaleń i uznanie, że kwota co do zasady powinna być zasądzona w całości, a odsetki dopiero od daty, kiedy powód konkretnie sprecyzował, czego, od kogo i dlaczego się domaga.

W konsekwencji powyższego stwierdzić należało, że nie doszło do naruszenia żadnego z przepisów, na które powołuje się apelująca strona. (...) nie wykazało, aby data wymagalności świadczenia była wcześniejsza. G. N. od początku kwestionowała fakt, że roszczenie dotyczy jej osoby, a skoro tak, to ciężar dowodu spoczywał na stronie powodowej, która nie zdołała dokumentami wykazać innej daty początkowego obliczania świadczeń ubocznych, jakimi są odsetki od wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o przepis art. 385 kpc.

Konsekwencją rozstrzygnięcia jest orzeczenie o kosztach postępowania, do czego podstawą jest przepis art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc i zasądzenie od przegrywającej strony powodowej wynagrodzenia pełnomocnika zawodowego pozwanej w najniższej stawce.